

MINISTER
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ

Anna Kalata

BM-II-0702-303-EN/07

DSR-0700-1-1/GM/MD/07

13PS
KABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 13.02.07

nr. 576 podpis

Warszawa, 23.01. 2007 r.

13.07.
Bisara Pasa
Wpłynęło dn. 13.02.07
nr. 1341 podpis. Kozur

*Pan
Bogdan Borusewicz*

*Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej*

Szanowny Panie Marszałku,

Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka w piśmie z dnia 10 stycznia 2007 roku znak: BPS/DSK-043-017/07, w związku ze złożonym podczas 24 posiedzenia Senatu RP oświadczeniem Pana Senatora Jana Szafranca w sprawie ustalenia prawa do świadczenia pielęgnacyjnego dla Pani Barbary Sajewicz zamieszkałej w Tykocinie, uprzejmie przesyłam poniższe wyjaśnienia.

Świadczenie pielęgnacyjne nie jest świadczeniem dla osoby niepełnosprawnej. W obszernym katalogu świadczeń rodzinnych, świadczenie pielęgnacyjne jest jednym z dwóch świadczeń - obok dodatku do zasiłku rodzinnego z tytułu opieki nad dzieckiem w okresie korzystania z urlopu wychowawczego - które są przeznaczone dla opiekuna dziecka. Oba te rodzaje świadczeń zastępują potencjalnie utracone przez opiekuna wynagrodzenie za pracę, z której rezygnuje na czas sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem. Świadczenie pielęgnacyjne jest więc, podobnie jak wynagrodzenie za pracę,

wypłacane w kwocie niezależnej od liczby członków rodziny pozostających pod osobistą opieką.

Opisany wyżej charakter świadczenia pielęgnacyjnego jednoznacznie wynika z treści przepisów ustawy o świadczeniach rodzinnych z dnia 28 listopada 2003 roku (Dz. U. Nr 139, poz. 992 z późn. zm.). Art. 17 ust. 1 stanowi, że świadczenie pielęgnacyjne z tytułu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w związku z koniecznością opieki nad dzieckiem przysługuje matce lub ojcu dziecka albo opiekunowi faktycznemu dziecka, jeżeli nie podejmuje lub rezygnuje z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w celu sprawowania opieki nad dzieckiem legitymującym się orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniem: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji, albo orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności.

Dodatkowo, na ryczałtowy, rodzinny, a nie zindywidualizowany wymiar kwoty świadczenia pielęgnacyjnego jako zastępującego dochód z aktywności zawodowej lub pokrewnej, wskazuje treść art. 17 ust. 5 pkt 1,3 i 4 ustawy, w którym wymienione są przesłanki kiedy świadczenie pielęgnacyjne nie przysługuje. Ma to miejsce wówczas, gdy osoba sprawująca opiekę ma ustalone prawo do emerytury, renty, renty socjalnej, zasiłku stałego, zasiłku przedemerytalnego lub świadczenia przedemerytalnego oraz do wcześniejszej emerytury na to dziecko. Świadczenie pielęgnacyjne nie przysługuje, także wówczas gdy osoba w rodzinie ma ustalone prawo do dodatku do zasiłku rodzinnego z tytułu opieki nad dzieckiem w okresie korzystania z urlopu wychowawczego albo do świadczenia pielęgnacyjnego na to lub na inne dziecko w rodzinie.

Zatem przepisy celowo wykluczają możliwość kumulowania świadczeń społecznych o tym samym przeznaczeniu (jako źródło utrzymania i opieki nad dzieckiem).

Odrębny charakter mają świadczenia społeczne, w tym świadczenia rodzinne, które adresowane są bezpośrednio i indywidualnie do osób niepełnosprawnych.

W przypadku dziecka niepełnosprawnego są to:

- zasiłek pielęgnacyjny – w kwocie 153 zł na dziecko,
- dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu kształcenia i rehabilitacji dziecka w wysokości 60 zł miesięcznie na dziecko do 5 roku życia i 80 zł miesięcznie na dziecko powyżej 5 roku życia do ukończenia 24 roku życia.

W przypadku rodziny, o której mowa w wystąpieniu Pana Senatora Jana Szafrąncza, w ramach świadczeń rodzinnych przysługuje: świadczenie pielęgnacyjne (420 zł), dwa zasiłki rodzinne (w kwocie zależnej od wieku dziecka, tj. 48 zł na dziecko w wieku do ukończenia 5 roku życia, 64 zł na dziecko w wieku powyżej 5 roku życia do ukończenia 18 roku życia oraz 68 zł na dziecko w wieku powyżej 18 roku życia do ukończenia 24 roku życia), dwa zasiłki pielęgnacyjne (po 153 zł) i dwa dodatki do zasiłku rodzinnego z tytułu kształcenia i rehabilitacji (w kwocie zależnej od wieku dziecka, tj. 60 zł lub 80 zł). Łącznie rodzinie tej na dzieci powyżej 16 roku życia przysługują ze środków budżetu państwa świadczenia rodzinne w kwocie 1014 zł miesięcznie, lub 1022 zł miesięcznie jeżeli dzieci mają powyżej 18 roku życia.

Dodatkowo wyjaśniam, że po osiągnięciu przez dzieci pełnoletności, każdemu z dzieci przysługiwać będzie renta socjalna, której wysokość wynosi obecnie 501,87 zł.

Poza tym z budżetu państwa za osobę pobierającą świadczenie pielęgnacyjne opłacana jest składka na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, co ma na celu umożliwienie jej otrzymania w przyszłości renty lub emerytury.

Niezależnie od otrzymanych świadczeń rodzinnych, w przypadku trudnej sytuacji życiowej, każdej rodzinie może być dodatkowo udzielona doraźna lub okresowa pomoc w oparciu o przepisy ustawy z dnia 12 marca 2004 roku o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 64, poz. 593 z późn. zm.). Dotyczy to zarówno pomocy w formie pieniężnej, jak i rzeczowej czy poradnictwa. W przeciwieństwie do świadczeń rodzinnych (w tym świadczenia pielęgnacyjnego), ta dodatkowa forma wsparcia z systemu pomocy społecznej może być przyznana w oparciu o przesłanki uznania administracyjnego.

Decyzje administracyjne w sprawie przyznania świadczeń rodzinnych, jak i świadczeń z pomocy społecznej należą do właściwości wójta, burmistrza, prezydenta miasta lub kierownika ośrodka pomocy społecznej). Minister Pracy i Polityki Społecznej nie ma kompetencji w przedmiotowym zakresie.

Z poważaniem
MINISTER PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ
Kalata
Anna Kalata